

מנעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

הכל שואלים ומשתוממים: "מה ענין ז'בוטינסקי אצל 'דאר-היום'?" והם משערים כל מיני השערות, ואולם בזה אשמה רק מחלקת העליה של הממשלה:

היא עכבה את הויזה שלו, כיר דוע, ובשעה שראה כי אין לו אפשרות להבנם אל הארץ נכנס ל"דאר-היום"...

ובשעה שז'בוטינסקי נכנס ל"דאר-היום" החליט גליקסון לעזוב את "הארץ". אומרים כי בראשון ליאנואר יהיה האות הזה! הוא עשה כאותו הרב ודרש הוספה עד ארבעים פונט לחודש טבין ותקלין וכוונתהים בבנק וגם עירי-עזר כי גם הוא כבר עיר... וגם ה"דבר" יוריד אי"ה כהודש פברואר — כך מספרים — את מהיר הגליון ל"חסיד-גרוש" ובינתים קנה את הדפוס של "הנדפים" בירושלם וקא יהיה זקוק עוד לרפוס "הפועל הצעיר" בת"א ואז יהיה העתון ל"דבר" אחר לגמרי!

אגב, על הערתו של אליצדק ב"דאר-היום" מפני מה לא שנה עורך ה"דבר" את שמו לעברית, החליט זה האחרון לשנות את שמו בעתון הרשי מי ויקרא שמו בישראל לא "ברלי", אלא — בוריס ולא "כצנלסון" אלא מין "כץ" אחר... עריכת תותחנו.

אנו מבטיחים לך כל מיני סמור קיננים: סמוקינג לבן והדש מתוצרת אלליאנס לכל ימות-השנה. סמוקינג שחור לקבל אנשים רשמיים ובקורים אצל קונסולים בכל שבוע, סמוקינג אדום כדי שתוכל להשתתף בהרצאות תיו של זרבבל או להיות ראש עיריה בת"א וסמוקינג צהוב, כדי להשתתף ב"עונג-שבת" עם חברת "ברית-שלום" בעירנו. בקיצור, אצלנו תוכל לכתב בכיסוה ובלי מסוה, גם למעלה וגם למטה ובמצליף ואפילו באותיות כטיר ניות ותוכל לרבר על ה' ועל ז'בוטינסקי רופיים: Pro Domo Sua

זהו טעם אחד. והטעם השני הוא, שבשעה שאדם כותב על עצמו הריהו בטוה לכהפ"ח שלא יספר לשון הרע ויברי רכילות ולא יגיד רעות. ואולם לא אספר על גדולתי דוקא — הן זה ידוע לכל, אעפ"י שיש לי שכנים רעים — אלא רוצה אני, כאי כויר לעיר, לספר את המעשה במאד מדי הראשון בשביל ההיסטוריות... אדרבה, ילמדו נא בני אדם לדעת כיצד חיים אנשים גדולים, וכל מי שריצה יוכל לקחת מזה מוסר-השכל כ101 ידיות ה"תותה"...

ועל החתום: בשם חברת "אסור לרחם" (בערבון בלתי מוגבל) ד"ר מסנג'ק ומדי קראי את ה"צאתך לשלום" הזה, עלה בלי משים על זכרוני — מאמר רי ה"ראשון" ב"הצבי" הקטן של אליעזר בן-יהודה. ויסלחו-נא לי קוראי החביבים — לפנים היו תלמידי ותלמידותי... —

עלי ואמר: "כתוב!" ואני אז קראתי את "אהבת ציון" ואת "אשמת-שומרון". מה עשיתי? נכבתי מל" צות של מאפו ושל ישעיה וערכתי כאמר שלם על העברית (בצורת עלמה משיר-השירים) שהיא "מתרפקת על דודה", כלומר על הר זכרון הצרפתי... לא היו ימים מיזעטים ולמושכתנו הגיע "הצבי" הקטן וכו הפוע מאמרי הגדול ותחתיו חתום אני הקטן...

נקל לשער את שמחתי ודופק-לבי ועוד יותר מזה את תוגתי וגודל-צערי, כשבאתי למחר לבית הספר וכל חברי פגשוני בקנאה וברינה: "הנה הסופר הגדול הכותב בעתו נים!" (אין די גאועטען!), ובן-דודי הגדול ממני הוסיף ואמר עלי: "לא הוא נתב את המאמר אלא אביו"...

ולא נתקרה דעתם של חברי עד שלא הוציאוני בערמה בשבת אחר התפילה אל הגורן כדי "לשחק", ושם כבדוני — אל תשאלו! — אחת ואחת, למען אוזר (כך אמרו לי באצי בע), שלא אוסיף להיות "פילוסוף" המעטים, וברא"צ היו קוראים להם: שמענדריקים!" עד היום הות. רבותי, מה אמר לכם? — מאז החילוני לכתב...

ויודע אני ומביר סופר ידוע ועניו בעירנו, שאינו אוהב לרבר על עצמו כמנוני הפעם, בשבוע זה נוד דמנתי עמו במסבה אחת על כוס תה ואמר: — הסופרים, שאינם יודעים לכו-

תוב, אומרים על עצמם שהם יודעים ואלה שיודעים לכתב אומרים על עצמם שאינם יודעים... ואתה? — שאלתי. — אני — איני יודע לכתב... היתה תשובתו. ובכלל, היכל הכפרות והעתונות שאנו נהפך, במחילה, ל"טולטשוק", ליריד ונכנסים אליו במרפק כמו, להבדיל, לשוק הרציט בק"ס צפת... לא עברית ולא כשרון, לא כה ולא מה — כל אלה אינם עוברים לסוחר, אלא מי שהננו האל במרפקים חזקים הרי מבקיע לו דרך להיכל הנוכה דוקא למקום ב"מזרח"...

האלה, ואולם לאחרי שרדפתי קצת בחוברת זו וקראתי את מאמרו של הלל צייטלין בשבחו של מאסף זה, הושב אני כי רצוני מאד, שהנוער הד-תי שלנו, ישאב מים חיים ממקור נאמן זה של הרב דבורץ — כיפא וספרא גם יחד!

אמרתי לכפר לכם עיד כמה ענינים אחרים, ואילם מוכרח הנני לקצר הפעם מפני טרדותי המרובות והכנותי לנשף-המהזור השמיני של "אחיות" הדסה ולנשף הנוכה לטור בת ה"גן" בתלפיות, אגב, ברכתי בשבוע זה ברכת "שהחיינו" על השי-לט התדש והגדול, שהופיע בעירנו על הקונסוליות הלטביה בשלש שפות: לטביה, עברית ואח"כ אנגלית... לפני שנים אחדות זכינו לראות את שפתנו העברית על השלט של הקונסוליות הלטביה בעירנו, ואולם משעה שנתחלה הקו-סיל ושנו את מקומם שונה גם מולט רעה ועברית — "מאפיש"!

ואי"ה בחנוכה הבעל"ט יהיה היוליארוחינגא בירושלם: המאסינים יערכו נשף רקודים לשם צדקה לעניים וילדי ביה"ס המצוין "תחכמוני" יער-כו תזיון יפה כמנהגם בכל שנה ונוי כה, כנראה, בשבוע זה ל"דומינון השביעי" ב"ציון" ובלי תנאי...

ובינתים החלטתי לנסע לת"א, לא מפני הצורך חלילה, אלא פשוט מפני הזוף: שילינג אהד מירושלם לת"א, בשעה שאנו משל-מים לעגלון ששה גרוש

ובינתים נהנה הקהל מן הויל ואח"כ מקיימים פרשת "מסעי" בכל יום מהנא להתם ומהתב להכי. המד כונות הקטנית עם הגדולות אצות רצות מלאות ניסעים חנם ככלוב מלא עיר, הצמינים מתקלקלים והאוסטורי בילים נחרבים, ובעלי המכוניות הול-כום "קדימה" והנהגים המסכנים מחו-ייכים לעבד כדי לחיות, נאלצים לנסע בחצי חנם לשם התחרות, עד אימתי? — עד שבעל המכנסים והשופרים בלי רושלם ישארו חלילה ובמחילה, בלי מכנסים...

כישעריפו עד וואלאך, והלא תידו, רביתי, כי יותר נוה ויותר זול לנכע להולות ת"א מאשו לבית החולים בירושלם.

והידעתם, חביבי, מי אשב בכל ההתחרות הזאת? — המבנים ישנו פהם באות כל הצרות לשופרים, ישנו איש אחד בעירנו — כך כפר לי אמש אחד הנהגים המימחים — שהוא מוכר מכנסים ובגדים ויש לו מאות פונטים. מה עשה? — השתתף עם נהג ידוע והחליט לקנות מכוניות חד-שות ולחזויל את מחיר הנכיעה עד 15 גרוש בירושלם לת"א, כלומר מפהח ביתך כאו עד הקוינו שם ועד בכלל, וההתחרות בין הנהגים ובין חדרות המכוניות גדלה והמחיר ירד בלאים: בקרוב ישלמו לכל נוסע יוסיפו לכל הלוי — כך שמעתי — כסד להם חנם ובלבד שיסכים לנסע לת"א.

ובינתים נהנה הקהל מן הויל ואח"כ מקיימים פרשת "מסעי" בכל יום מהנא להתם ומהתב להכי. המד כונות הקטנית עם הגדולות אצות רצות מלאות ניסעים חנם ככלוב מלא עיר, הצמינים מתקלקלים והאוסטורי בילים נחרבים, ובעלי המכוניות הול-כום "קדימה" והנהגים המסכנים מחו-ייכים לעבד כדי לחיות, נאלצים לנסע בחצי חנם לשם התחרות, עד אימתי? — עד שבעל המכנסים והשופרים בלי רושלם ישארו חלילה ובמחילה, בלי מכנסים...

ובינתים נהנה הקהל מן הויל ואח"כ מקיימים פרשת "מסעי" בכל יום מהנא להתם ומהתב להכי. המד כונות הקטנית עם הגדולות אצות רצות מלאות ניסעים חנם ככלוב מלא עיר, הצמינים מתקלקלים והאוסטורי בילים נחרבים, ובעלי המכוניות הול-כום "קדימה" והנהגים המסכנים מחו-ייכים לעבד כדי לחיות, נאלצים לנסע בחצי חנם לשם התחרות, עד אימתי? — עד שבעל המכנסים והשופרים בלי רושלם ישארו חלילה ובמחילה, בלי מכנסים...

ובינתים נהנה הקהל מן הויל ואח"כ מקיימים פרשת "מסעי" בכל יום מהנא להתם ומהתב להכי. המד כונות הקטנית עם הגדולות אצות רצות מלאות ניסעים חנם ככלוב מלא עיר, הצמינים מתקלקלים והאוסטורי בילים נחרבים, ובעלי המכוניות הול-כום "קדימה" והנהגים המסכנים מחו-ייכים לעבד כדי לחיות, נאלצים לנסע בחצי חנם לשם התחרות, עד אימתי? — עד שבעל המכנסים והשופרים בלי רושלם ישארו חלילה ובמחילה, בלי מכנסים...